

[Udenrigsministeren.]

tioner vil kunne bidrage til at præge EF-landenes holdning på punkter, som vi lægger vægt på. Det gælder f. eks. Europas holdning til de østeuropæiske lande, konferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa, som hidtil har været det vigtigste emne for konsultationerne.

Jeg ved vel, at man heroverfor undertiden anfører, at Danmark uanset vore gode hensigter og samarbejdets hele form som et lille land ikke vil få nogen indflydelse. Jeg kan ikke acceptere det argument. Alle erfaringer taler imod det. Gennem vor deltagelse i andre internationale organisationer har vi fået bestyrket, at det gode argument og det rimelige synspunkt kan have stor indflydelse. Hvorfor skulle vi ellers være med i disse organisationer?

Det er også helt åbenbart, at de nuværende mindre lande inden for fællesmarkedet i høj grad føler, at de har indflydelse i de udenrigspolitiske drøftelser. Det er vel en tilfældighed, at EF-Ministerrådets formand netop i denne for os meget afgørende fase er repræsentanten for det mindste af EF-landene. Det er derimod absolut ikke tilfældet, men udtryk for summen af hans erfaringer gennem mange år, når Ministerrådets formand under besøget her i landet og ved andre lejligheder stærkt har understreget de muligheder for indflydelse, som også det lille land har i EF-samarbejdet.

Det kan være på sin plads her at sige et par ord om det topmøde mellem de 10 EF- og ansøgerlande, som skal finde sted i oktober måned i år.

Blandt punkterne på dagsordenen er økonomiske spørgsmål og valutaspørgsmål, problemet om styrkelsen af EFs institutioner og forholdet mellem EF og den øvrige verden. Også udviklingen på det udenrigspolitiske samarbejdes område vil komme til debat. Det er klart, at et så bredt spektrum af problemer må ses i en generel udenrigspolitisk sammenhæng, og at forberedelsen af diskussionen må være grundig. Foreløbig er der inden sommerferien planlagt tre forberedende ministermøder, hvoraf ét allerede har været afholdt i slutningen af marts. Jeg skal selv, om alt går vel, deltage i det tredje møde den 26.-27. maj, hvor det politiske samarbejde mellem EF-landene vil blive drøftet.

Som afslutning på denne omtale af vort forhold til Det europæiske Fællesskab kan jeg ikke lade være at nævne, at jeg under mit ophold for nylig i Afrika mødte et stærkt ønske fra de regeringsrepræsentanter, jeg havde politiske samtaler med, om, at Danmark blev medlem af fællesmarkedet, som det f. eks. blev udtrykt af Zambias udenrigsminister: „Vi må under alle omstændigheder have et forhold til det udvidede europæiske Fællesskab, og vi“ — altså Zambia — „må være interesseret i, at et land med Danmarks indstilling til Fællesskabets åbne karakter bliver medlem.“

Mens de vestlige udenrigsministre har rig lejlighed til at mødes ikke alene ved gensidige besøg, men ved NATO-møder, EF-møder, nordiske udenrigsministtermøder, Europamøder osv. og derigennem får lejlighed til umiddelbar udveksling af synspunkter, består der ikke uden videre en tilsvarende mulighed for møder med kolleger fra lande uden for denne kreds. Derfor er nogle af mine nylige rejser gået dels til Østeuropa, dels til Afrika. Jeg har allerede mere generelt omtalt vort forhold til de østeuropæiske lande, men det vil være naturligt i denne forbindelse specielt at sige noget om erfaringerne fra mine rejser til Polen og Rumænien, der fandt sted i sidste uge.

Begge steder havde jeg samtaler med præsidenterne for de to republikker, statsministrene og udenrigsministrene samt med andre ledende politikere i de to lande. Stort set faldt emnerne for vore samtaler i to grupper, nemlig de bilaterale forhold mellem vore lande og de bredere europæisk-verdenspolitiske spørgsmål.

Om de bilaterale forhold gælder, at begge lande udtrykte et ønske om udvidelse af den gensidige handel og om udviklingen af forholdet til Danmark på alle måder. Fra min side gav jeg udtryk for, at dette ønske deles af den danske regering, og jeg benyttede specielt lejligheden til at anføre, at dansk medlemskab af De europæiske Fællesskaber ikke vil ændre i dette ønske, idet vi klart gik ind for, at EF burde være åbent over for omverdenen, herunder også over for østlandene. Jeg henviste i denne sammenhæng til statsministerens udtalelse i forbindelse med underskrivelsen af EF-traktaten i Bruxelles, en indstilling, som i øvrigt deles af EF-landene og de andre kandidatlande.